

der tager et rimeligt Hensyn til det ønskelige i ikke at lægge større Hindringer i Vejen for det sunde Erhvervsliv, end Forholdene nødvendigt kræver.

Som Følge heraf bør *Kreditindskrænkningen* i væsentlig Grad søges foretaget paa Omraader, hvor Kreditydelsen giver Udsigt til Forøgelse af Befolkningens Forbrug. Navnlig bør Anskaffelsen af Luksusvarer af mere og mindre udpræget Karakter søges hemmet igennem Kredittens Indskrænkning til saavel *Indførselen* af saadanne som ogsaa til disses *Omsætning*. Det er altsaa ikke alene Indførselen af Luksusvarer, Nationalbanken gør opmærksom paa man bør begrænse Kreditten til, endogsaa *Omsætningen* af disse Varer bør begrænses fra Bankernes og Sparekassernes Side, og saa føjer man til, at „for at *Kreditindskrænkningen* kan faa den fornødne Virkning, maa denne søges gennemført i alle *Befolkningsklasser*, og saaledes at det unødvendige Forbrug ikke paa noget Omraade fremmes gennem en let Kreditadgang. Navnlig bør Penge-Institutterne begrænse den Kreditgiven, der finder Sted i Form af Diskontering af Veksler eller Belaening af Gældsbeviser, udstedte til Dækning af Skyld, foranlediget ved Indkøb af Luksusvarer“.

Jeg spørger det ærede Medlem, om han ikke godkender eller ikke vil være med til at anerkende, at den Kreditindskrænkning, her er Tale om, gælder Luksusvarer. Her er Tale om en Regulering af Luksusimporten paa en saadan Maade, at man i hvert Fald ikke kan forlange den bedre, selv om Forholdet bliver lagt noget om. Der foregaar i dette Øjeblik en Begrænsning af vor Luksusimport i meget stor Udstrækning gennem den Politik, der føres fra Nationalbankens Side, og Spørgsmaalet er derfor, om denne Ordning virker tilfredsstillende, om Reguleringen bør ligge i Bankernes og Sparekassernes Hænder, eller om det ikke var mere rigtigt at lægge den i Rigsdagens Haand — det kom ogsaa til Orde fra det ærede 3die Medlem for 4de Kreds, idet han netop var bange for, at Rigsdagen skulde miste sin Indflydelse, hvor der er Tale om disse Spørgsmaals Afgørelse. Den forrige Regering har imidlertid givet blankt op og har sagt til Nationalbanken: Værs'god, I kan foretage en Importregulering i saa stor Udstrækning, I synes nødvendigt. Jeg for mit Vedkommende synes, at jeg hellere vil være med til at lægge Indflydelsen over paa et Rigsdagsudvalg og paa den Erhvervsrepræsentation, Valutacentralens Bestyrelse søges omdannet til. Jeg begriber ikke, at

man fra den forrige Regerings Side kunde sige: Lad Bankerne ordne hele det Spørgsmaal, og lad os andre være fri for det; det er i hvert Fald ikke en Form for Importregulering, som jeg for mit Vedkommende kunde ønske fortsat. Skal man ind paa Importregulering, hvad jeg synes, man skal, maa det foregaa paa den Maade, at Rigsdagen gennem det Udvalg, der ønskes nedsat, faar Haand i Hanke med, hvad der skal foretages. Det synes imidlertid, som om man fra Regeringens Side ikke har ønsket at lægge Navn til denne Importregulering; man har ladet Bankerne overtage dette Hverv og samtidig søgt at bevare det Frihedsideal, man er rejst rundt med i de senere Aar.

Det ærede Medlem, der talte i Gaar paa Venstres Vegne, og det ærede Medlem, der i Dag har haft Ordet, slog jo paa, at naar der endelig skulde være Tale om en Importregulering, maatte det foregaa derigennem, at man gik Toldvejen. Jeg beklager i og for sig, at det ærede 3die Medlem for 4de Kreds i den Grad er kommet ind paa Toldteorier, saa meget mere som jeg synes, at det ærede Medlem har smukke Traditioner at hævde i toldpolitiske Forhold. Vi havde i sin Tid en Mand, der bar det samme Navn som det ærede Medlem, og som rejste rundt i vort Land og fortalte, at Toldskatter var noget af det sidste, man skulde gaa til, for de havde den Egenskab, at de vendte altid den tunge Ende nedad. Jeg beklager derfor i højeste Grad, at en Mand, som bærer det samme Navn, synes at gaa den stik modsatte Vej. Han synes at mene, at det eneste saliggørende, naar der er Tale om Ordningen af vore Forhold, finansielle, statslige og samfundsøkonomiske, netop er at gaa Toldvejen. Det er saa meget mere beklageligt, som man fra Venstrebladets Side meget stærkt tager Afstand fra denne Politik. Og det gør ikke blot disse Blade, men „Berlingske Tidende“ har, i alt Fald paa et vist Tidspunkt, meget stærkt fremhævet, hvor urimeligt det var at gaa denne Vej. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere en enkelt Ting af, hvad „Berlingske Tidende“ skrev den 19. Februar 1924: „Det maa erkendes, at en Forbrugsindskrænkning kan opnaas ved forhøjet Beskatning, men Forhøjelsen maa da være saa kraftig, at de Artikler, den rammer, ved den enten gaar over til at blive Luksus, og i saa Fald vil den brede Befolkning enten maatte overlade Forbruget af de paagældende Varer til Folkets velhavende Mindretal, eller og-